

שָׁהַרְיִ שֵׁם זו עֲדֹת לִיְשָׂרָאֵל. אמר רבי חייא, פעמים כתוב שבטים. אלא, ששם עלו שבטים - אלו השבטים שלמטה. יהה - אלו השבטים שלמטה. עדות לישראל - זה השם הקודש העלירון הזה שנקרה עדות, כמו שנאמר שם קלם) וידתי זו אלמדם. ואותם שנים عشر שבטים קדושים עלינוים הם שפיטים עשרה אבניים קדושים, ולכך הם עומדים למטה כמו שלמטה, וכל אותם שמota של שנים عشر שבטים, כלם חוקקים באותו אבניים, והכלהן הגדול נוטל אותם. בא וראה, פשיעקב היה הולך לחוץ, מה בתוכו? (בראשית כח) ויקח מאבני תמקום ויחסם מרראשתו. אלו שפיטים עשרה אבניים קדושים, וכלו נעשו אבן אחת, שפטוב והאבן הזאת אשר שמתה מצבה. וקורא להן אבן, מה הטעם? משום של שפיטים עשרה האבניים נכללו באבן קדושה עלונה אחת, שהיא מעלה, שפטוב והאבן הזאת אשר שמתה מצבה יתירה בית אליהם.

ולכן פאן הכהן הגדול היה שם אונן על לבו? זכרם תמיד, שפטוב (שמות כח) ונשא אהרן את שמות בני ישראל על לבו לפניו ה' תמיד. ומשום לכך הפל הוא בסוד של שגים עשר, שנים עשר עלינוים טמיינם למעלה שנגנוו בסוד עליון קדוש, והם בסוד של התורה, ויזוצאים מkol דק אחד, והרי פרשו. שנים עשר אחרים טמיינין למטה כמו שהם יוצאים תוך קול אחר שהיאabin, שפטוב (בראשית מט) ממשabin,aben ישראאל.

ולכן פרשו בסוד הפתוח, (שם כט) ונאספו שפה כל העדרים וಗלו את האבן. זו השכינה שנקרת

יה, דהא שמא דא עדות ליישראאל. אמר רבי חייא, תרי זמגי כתיב שבטים. אלא, ששם עלו שבטים, אלין שבטים דלחתתא. שבטי יה, אלין שבטים דלעילא. עדות לישראל, דא רוזא דשמא קדישא עלאה דא, דאקרי עדות, כמה דעת אמר, (זהלים קלם) ועדות זו אלמדם. ואינון תריסר שבטים קדישין עלאין, איבנין אבניין קדישין. ועל דא איבנין קיימין לתפא, בגונא דלעילא, וכל איבנין שמחן דתריסר שבטים, כלחו גלייפאן באינון אבניין, ובנה רבא נטיל לו. היא חזי, יעקב בד הוה איזיל לחוץ, מה כתיב (בראשית כח) ויקח מאבני המקום ויישם בראשותיו. אלין תריסר אבניין קדישין, וכלחו אתבעידו חד אבנא, דכתיב והאבן הייתה אשר שמתה מצבה. ורקרי להו אבן, מאי טעם. בגין דכלחו תריסר אבניין, אתבלילו באבנא חד קדישא עלאה, דאייה לעילא מנהון, דכתיב והאבן הזאת (דף ר' ע"א) אשר שמתה מצבה יתירה בית אליהם.

על דא הכא, בנה רבא שיי לון על לבייה, לדקרא להו תדריך, דכתיב, (שמות כח) ונשא אהרן את שמות בני ישראל על לבו לפניו יי' אהרן את שמות בני ישראל על לבו לפניו יי' תמיד. בגין זה, כלל אייה ברוזא דתריסר, תריסר עלאין טמיינין לעילא, דאתגניזו ברוזא עלאה קדישא, ואינון רוזא דאוריתא, ונפקאי מkol חד דקיק ויה אוקמו. תריסר אחרני טמיינין לתפא, בגונא דלהוון, ונפקאי גו קלא אחרא, דאייה אבן דכתיב, (בראשית מט) ממש רועה אבן ישראאל.

על דא אוקמו ברוזא דקראי דכתיב, (בראשית כט) ונאספו שמה כל העדרים וגלוד את האבן. דא שכינטא, דאקרי אבן בון, אבן